

Sygn. akt II CSK 508/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa W. K.  
przeciwko I. K.  
o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 maja 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. przyznaje adwokatowi P. K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 lipca 2012 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na nieważność postępowania oraz jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że nie zachodzi żadna ze wskazanych przez skarżącą podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca argumentuje, że postępowanie dotknięte jest nieważnością postępowania z uwagi na pozbawienie strony pozwanej możliwości obrony praw, albowiem ustanowiony w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnik z urzędu, nie miał wystarczającej ilości czasu na zapoznanie się z aktami sprawy. W orzecznictwie przyjmuje się, iż pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw polega na tym, że z powodu wadliwych czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła ona brać i nie brała udziału nie tylko w toku całego postępowania, ale także w jego istotnej części, przy czym chodzi o całkowite faktyczne pozbawienie możliwości obrony (por. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, Lex nr 19607). Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności sprawy; jednakże o nieważności

postępowania nie można mówić w sytuacji, w której strona na skutek własnego działania z przysługujących jej uprawnień procesowych nie skorzystała. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania, że doszło do pozbawienia strony skarżącej możliwości obrony jej praw. Strona pozwana brała czynny udział w postępowaniu apelacyjnym, stawiała się na rozprawę apelacyjną razem z pełnomocnikiem z urzędu. Samo ustanowienie pełnomocnika z urzędu na krótko przed wyznaczoną rozprawą apelacyjną nie stanowiło pozbawienia możliwości obrony praw. Natomiast okoliczność, że pełnomocnik z urzędu nie wniósł o odroczenie rozprawy, świadczy o tym, że w jego ocenie czas ten był wystarczający dla podjęcia czynności w imieniu pozwanej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Skarżący powołujący się na oczywistą zasadność skargi ma także obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera, w tym wskazania przepisów, które w jego ocenie zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Nie wystarczy zatem sam fakt powołania się na istnienie „oczywistej zasadności”. Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie daje podstaw do stwierdzenia, że podstawy skargi kasacyjnej w sposób oczywisty zasługują na uwzględnienie i przesądza to o wadliwości zaskarżonego wyroku w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi.

Z tych względów orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).